

O prvním hradišti

Kníže Pšovanů Slavibor nechal kdysi dávno, na počátku našeho věku, pro svého syna Houseka postavit v dosud pustých lesích dřevěné hradiště. Nazval je podle jména svého milovaného syna: Housek nebo Houskov. Když byl hrad hotov, objevili ale lidé nedaleko od něj skalní rozsedlinu, nekonečně hlubokou skalní propast, ve které přebývali podivní tvorové z jiných světů. Byly to podsvětní duchové, kteří na sebe brali podoby různých obludných a potvorných zjevů. Lidé se jich báli, místo začali zdaleka obcházet a vyhýbat se mu, a tak bylo nakonec i hradiště Housek všemi opuštěno a ponecháno pusté.

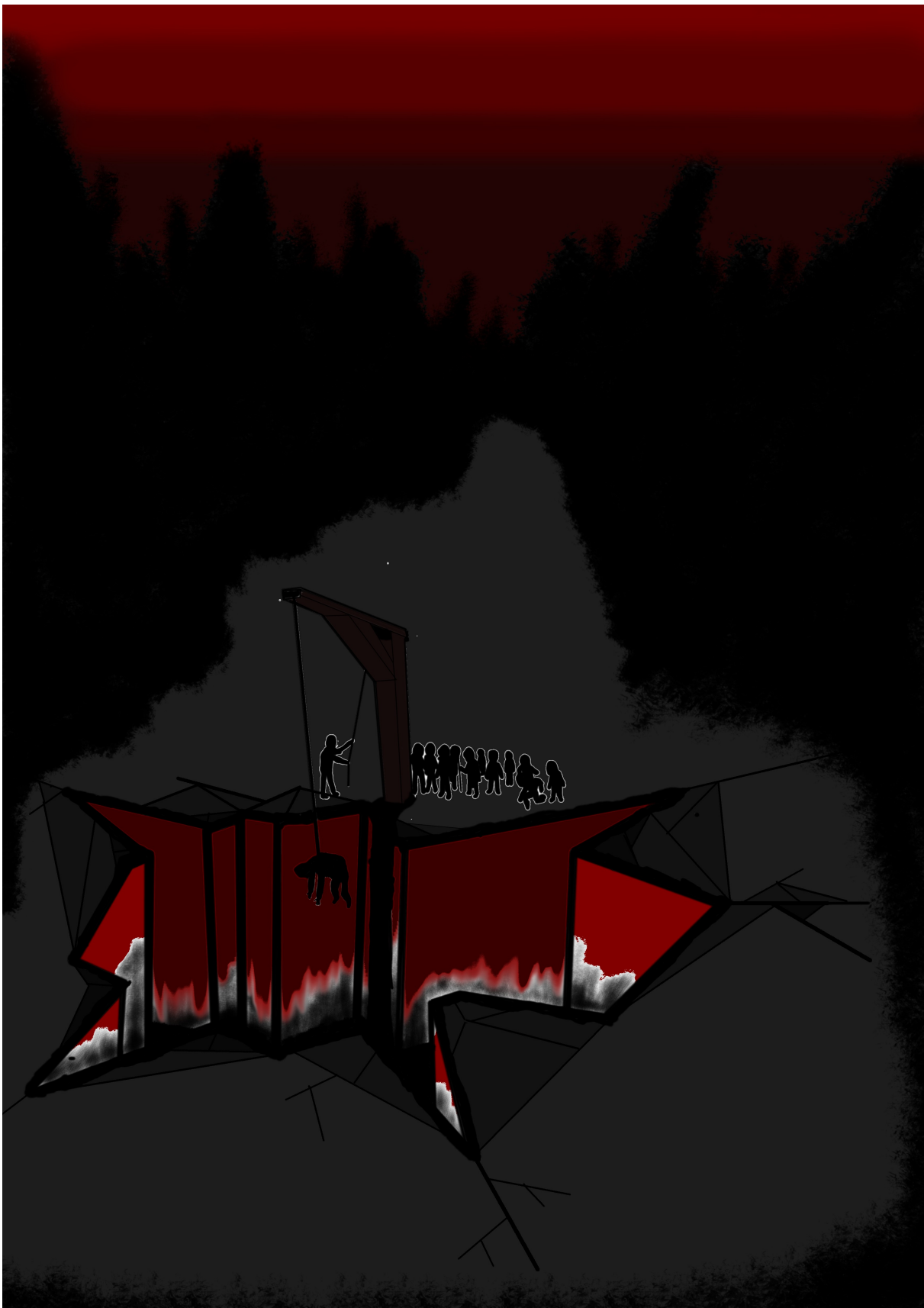
O sv.Ludmile na Housce

Ludmila byla dcerou pšovského knížete Slavibora, který nechal postavit pevné hradiště v místě, kde se nachází nynější hrad Houska. Legendy říkají, že někde poblíž hradu je zvláštní místo, kde Ludmila trávila svůj čas, možná i při různých obřadech. Legendy se také zmiňují o tom, že jako malá vídávala po obloze létávat draky.

O pekelné studni

V Tuboži u mlýna se vine směrem napravo cesta, která nás zavede na klikatou serpentinu. Vede dál na hřeben vršku, který je hustě porostlý stromy. Na tomhle vršku prý stávala ve středověku tvrz. Povídalo se, že v těchto místech bývala studna, která neměla dno a vedla prý rovnou do pekla. A kolem té studně prý strašilo až do roku 1594. Tehdy prý seděl na Housce v hradním vězení jakýsi zloděj, žhář a vrah, co už toho měl na svědomí tolik špatného, že byl odsouzený k smrti. A tak mu slíbili, že mu smrtelný trest odpustí, když se necá dobrovolně spustit do té pekelné jámy a vypoví jim, co tam uvidí. Zločinec souhlasil. Spustili ho do jámy a jen co se zhoupnul na provaze o kus níž, začal volat a prosit, aby ho, proboha, vytáhli zase ven, že se raději nechá zabít tou nejhrůznější smrtí ze světa sejde, než aby tam, v té hrůze, ještě chvíli musel být. Vytáhli ho. Byl celý šedý strachy, jekal zubama, třásl se jak list a vypravoval, že slyšel v té hloubce pod sebou přeukrutný křik, sténání, zoufalý jekot a vřískot. Ale neviděl prý nic, protože tam byla všude okem neproniknutelná tma. Cítil však nechutný, obludný zápach. Po té přestálé hrůze ho mu trest přece jen odpustili. Slíbil, že se bude kát za činy, které při svém loupežnickém a zavrženímhodném životě spáchal. Pak prý chodil po hospodách po širém kraj pod Houskou a vyprávěl všude, jaké hrůzy čekají na ty, kteří budou nehodní, v pekelné propasti. Jiná verze pověsti ale vypráví, že toho ničemu vytáhli z pekelné jámy strachy docela nadobro oněmělého. Jiná verze říká, že vězně vytáhli s úplně bílými vlasy - hrůzou zešedivěl. Popsal, že dole řádí ďáblové, ale víc z něho nedostali a za dva dny zemřel. Další verze pověsti říká zas, že byl ten člověk hrůzou mrtvý, už když ho z jámy vytáhli, a tak se nikdy nikdo nedozvěděl, co tam zažil.

Jisté je, že pak už nikdo nepochyboval o to, že škvíra v zemském povrchu vede rovnou do srdce pekla. A tak se rozhodlo, že se jáma musí zasypat. Přivážely se pořád nové a nové vozy plné kamení, sutin, písku, hlíny a všeho, co se kde našlo. Ale jáma byla opravdu bezedná. Hltala jednu fůru nákladu za druhou a pořád zela rozšklebená stejně. I když už se zdálo, že je naplněna, ozval se ohlušující hřmot a všechno se zase propadlo do hlubiny. Roku 1615 se prý teprve podařilo tu pekelnou studni zasypat. Vztyčili nad ní kostelík, aby to místo chránil a zabraňoval zlým podsvětním duchům přicházet do světa lidí. Kostelík byl roku 1830 pobořen. Dnes z něj zbývají jen malé hromádky kamení.

Ďáblův kámen

Poblíž myslivny pod Houskou se dá najít takzvaný „Dáblův kámen“. Podle staré pověsti tudy nesl na zádech ďábel do pekla. Sedlák byl prý ale tak vypasený a těžký, že to čerta zmáhalo a tak si musel odpočinout. Přistál prý i se sedlákem na kameni. Kde zůstal, jako památka na tu chvíli, otisk čertova kopyta a řetězu.

O nedostatku vody

Na Housce prý v hradní studni sedí, až úplně dole u pekelné brány, čert, který ze zloby a pomsty lidem zahradil i všechny ostatní prameny kolem, aby nemohli téct. Proto je o vodu na Housce taková nouze.

Luňáková kaple

Nedaleko hradu Houska stojí zajímavý objekt. Na rozcestí pod Lipovým vrchem stojí kaple se zajímavým jménem - Luňáková kaple. Říká se také, že nedaleko Housky bývala odedávna bezedná studna. Lidé se báli, že i tady se mohou čerti dostávat na povrch země a snažili se studnu zasypat. Když se to stále nedařilo, překryli studnu kamennými deskami a nad nimi pro jistotu postavili Luňákovu kapli.

O Orontovi, Švédovi na Housce:

Skončila se Třicetiletá válka a jeden ze švédských velitelů zůstal usazený v lesích, aby loupil a přepadal a tak se nečestně živil. Našel útočiště na opuštěné Housce. Měšťané ze široka daleka s ním měli takovou potíže, že ti mělničtí nechali vyhlásit, že kdo Oronta sprovedí ze světa, dostane vysokou odměnu – sto tolarů. Ve Stránce tehdy bydlel myslivec, jmenoval se Jiranda. Byl prý velice urostlý, chlapák nebojsa. Dal se dohromady s jiným myslivcem, který žil na Olešně a jmenoval se Jindřich Mazanec. Jindřich se na Oronta zrovna moc nehrnul – měl za to, že Oront vládne nečistými silami a jen tak nějaká kulka, že ho trefit nedokáže. A tak spolu zašli do Střezivojic. Tam měl svoji dílnu kovář, který uměl ulít takové střely, co mohly zasáhnout i tu nejčernější bytost z pekla. Lil jim ty kulky při záři měsíčního světla, když byl na obloze úplněk a byl čas zrovna půlnoční. Myslivci se vypravili k Housce. Byla tehdy úplně zpustlá, opuštěná. Myslivci se utábořili ve zbytku nějakého stavení, prý kovářny, která stála nejbližší u hradu. Mazanec se dostal s pomocí velkých hřebů těsně pod střechu a vyndal z ní šindel, tak mu vznikla ve střeše taková „střílna“. Byla zrovna naproti oknu do místnosti Housky, kde se Oront uhnízdil. Mazanec se takhle připravil a Jiranda vyšel před stavení a začal volat na Oronta do oken hradu, ať vykukne ven, že pro něj něco má, že mu musí něco důležitého říct. Oront se vyklonil z okna a Jindra Mazanec po něm vystřelil. Střelený loupežník prý se zapotácel a křičel, ať mu rychle podají jeho černou slepici. Která ho může zachovat při životě, pak se složil mrtvý na podlahu hradní komnaty. Když viděli, že je po Orontovi, vypálili myslivci ze všech ručnic, které měli s sebou, aby to vypadalo, že je hrad obklíčený velkou silou. Kolem, v lese bylo shromážděno hodně lidí na pomoc těm dvěma statečným. Jiranda s Mazancem na ně zavolali a oni začali tropit veliký randál, takže to opravdu vypadalo, že je Houska v obležení vojska. Orontovu loupežnickou družinu ten hluk a ty výstřely tak vyděsily, že se všichni bez boje vzdali. Byli svázáni a odvedeni z Housky, přenocovali v pivovaru ve Stránce a pak - šupito presto před soud na Mělník. Tam si Mazanec s Jirandou vyzvedli svou odměnu. Říká se, že když Mazanec přišel zpátky domů na Olešno, pověsil ručnici, ze které vyletěla střela, která zabila Oronta na hřebík a odpřísáhl, že už z ní nikdy nevystřelí. Z jeho rodu prý pocházel ještě kovář, který žil na Housce v minulém století. Říkává se, že Orontův duch prochází pravidelně Loveckým sálem

Housky, snad se zjevuje právě v těch místech, kde ho trefila čarovná střela.

O pekelném strážci:

V okolí hradu se odjakživa prý objevuje "Černý mnich". Vážná, vysoká postava v černém plášti s kápí. Nahání těm, kdo se s ním setkají hrůzu hlavně proto, že nemá obličej. Z kápě jen občas zasvítí bledé světlo malých zornic. Je prý strážcem brány do podsvětních prostor. Je to bytost astrálního původu, není tedy pro lidi nebezpečný. Jen hlídá "přechod" mezi světy. Byl spatřen i přímo v prostorách Housky. Je doloženo i nedávné svědectví o tom, že jakýsi myslivec potkal v lesích pod Houskou skupinu podivných postav v kápích. Když se je chystal oslovit, přišly na něj mdloby. Probudil se až dlouho potom, zalitý potem. Nic víc si nepamatoval.

O falešném alchymistovi

Zachovala se pověst, která se týká pana Tobiáše Hrzána z Harasova. Ten zatoužil po tom, aby zůstal navěky mladý a plný sil. A uvěřil zkazkám o zázračném elixíru mládí, či kameni života, které zaručí, že nikdy nezestárne a nezemře. A tak začal pan Tobiáš shánět zdaleka široka zprávy o nějakém alchymistovi, který by takové zázraky uměl připravit. Nikde v okolí nikdo takový nebyl, a tak našel pan Tobiáš svého učence až mezi Němci. Jenže měl smůlu – natrefil na obyčejného podvodníka. Podvodný alchymista doufal, že se jeho kejkle odhalí až za delší dobu. Chtěl nechat pana Tobiáše čekat na výsledky svých medikamentů a pěkně zatím sbalit ranec i s odměnou a utéct. Jenže byl odhalen a utéct nestačil. Pan Tobiáš se musel podřídit odvěkému řádu světa. Jak skončil onen podvodný alchymista, to se neví. Ví se jen, že pan Tobiáš od té doby nenáviděl všechny alchymisty a šarlatány z celé duše a nikdy už si žádného k sobě na Housku nepozval.

Pohanské obřady na Housce

Na Vyhlídce prý bývalo dávné pohanské obřadní místo, na jaře se tam konával zvláštní obřad, který měl zajistit bohatou úrodu. Kameny, které se dodnes na místě dochovaly, prý toto posvátné obřadní místo vyznačují. Skutečná jáma do pekel je prý, podle některých, právě poblíž tohoto místa.

Dopis K.H.Máchy příteli Eduardovi, vyprávějící o tom, co Mácha zažil během spánku na Housce:

Milý Eduarde, ... nazítří na silnici litoměřické před Bohušovicemi mne přepadla nevýslovná touha, že když se dám vpravo, přes lesy a hory, za pár mílů doputuju k Housce a Bezdězu - kdo ví, kdy je zas zhlídnu! Došel jsem na Housku s druhé hodiny půlnoční. Císařský háv nebes, lesy šuměly nočním vánkem. Jasno všude, lampy nepotřebí, v duši horší temnota. Jeť prý na hradě jáma, sluje jakási, vede do pekla. Jedni praví, že ji sám d'ábel vykopal, jiní, že alchymisti prorazili. Jda po nádvoří, v hlubokých stínech zahlédl jsem temnější - otvor v podzemí. Do té pekelné jámy spustil kdys zločince - Eduarde, mně té chvíle bylo zoufaleji, než dávnému odsouzenci - táhlo mě to v neznámé hlubiny stezkou neznámou! Pro tu chvíli zažehl jsem borovou soušku, a Eduarde, já se toho odvážil - vlezl jsem do té díry. Chvíli sestupuju - podobné chodby bývaly na Dobytčím trhu, co klučik jsem jimi prolézal - závanem z hlubin louč zhasla. Kolem děsivé nicoty, noha se třásla na výstupcích kamení, chrastění kostlivců, světlo modravé, co odraz v hladině, v něm stíny jak strašidla...Když jsem k sobě přišel - Eduarde - já byl v pekle - nebo v zimních snách. Mraky bledé, slunce nevidno, nebe povlečené obrovitou sítí pavučin. Povětří sytila síra, prach a čoud štípal v plicích, že jsem stěží dýchal. Pomíšený hluk se rozléhal, dunění a potlumené ryčení - lkala zem z roztaveného kamene. V útesech pískovcových vyhlodaná doupata plála nadpřirozeným jasnem, žlutým, sinavým. Kostlivci netvoří se vypínali nad vrcholky bradel, porostlých sežehlými křovinami, ratolestí nevidět. Bytosti lidské s lícemi změněnými, za časté nevidomí, namnoze šaškovskou veteší oděné, chvátaly v zástupech co vichřicí hnány rmutným labyrintem.

Štvaly je Dantovy d'ábelsky chechtající se měchy s očima ohnivýma - vsávaly a polykaly ty nešťastníky. Eduarde, já myslel, že zešílím - ouzkost a smutek mě pojaly ze strašlivé končiny. Pekelných nástrojů jsem se nebál, dalo se jim utýct - zatracenců jsem želel, že se v hořkém chvatu míjejí, na sebe nepromluví, bez usmání, bez pozdravu.

Potácel jsem se valícím davem, nikdo si mě nevšiml, nikdo na mě nepohlédl. Až dívčina jakási v šedé elfí říze, zářivá co Anjel, ve zlatých vlasech černou čelenku, obepínající tvář - pousmála se na mne. Přistoupil jsem k ní, v zoufání svém pravím: „Jsem v pekle... “

Zavrtěla hlavou - já se leknul, že mi nerozumí. Tu sňala z hlavy tenkou pásku, já se opakoval. Smála se, řkouc po česku zpěvným hlasem, leč

rychle a podivným přizvučením: „To si myslí mnohý...“ Eduarde, ty vidiny se měnily a přelévaly - na nich skutečné peklo horoucí.

Člověk nemůže vypsát, co vidiny ukazovaly. Všechny mé noční přístrahy se otevřely, všechny temnoty, plameny, propasti, lidi, co larvy - kéž bych oči mohl otevřít mimo vidění své...! Rakev temnoty a červů, bolest, hrůznost nejděivější, děsivější otevřeného hrobu... Hrůza... Eduarde, kéž bych směl zapomenout!

„Jestli toto není peklo, kde tedy jsem?“ táži se vyjeven - člověk je slabé zvíře. „V Praze,“ předci, odpověděla sličná Dídó. Mně se zatmělo před očima. Vzpomněl jsem na legendy, kdy člověk opustiv domov, vrací se po řadě roků: „Který letopočet?“ vyhrkl jsem, doufaje, že žertem odpoví. „Dva tisíce šest,“ pronesla. Zakroužila prstem po čele - zmizela mi.

Já jí nevěřil, Eduarde - budoucnost nemohla být hrozivější mých nočních můr! Bloudil jsem mezi domy - útesy, tak vidím v povzdálí utěšené villy, zeleň, bílé zídky... Utíkal jsem k nim: zas nebylo vidět živáčka, jen psi štěkali za vysokými ohradami. Najednou zhlídnu kovový plot, kolem trocha křoví, uvnitř jáma, zpustlé rozvaliny - smetí kolem...!

Já to místo poznal, Eduarde - poznal jsem ho! Kdybych paměť ztratil, stála tam cedule, na ní ouředním hranatým písmem, špatným českým jazykem sepsané, co za místo se zde nachází...

Já to místo předce znával, kolem lesy hluboké a stinné. Sedával jsem tu, slýchal hlahol rohů, třeskot mečů, zvonění pohárů v bujně pitce! Ty ruiny ponuré - toť byvší Hrádek krále Václava! Tma mě zachvátila - víc nevím. Zbloudil jsem na Housce, promočený rosou. Zlý, divný sen hrozné tušení! Pište mi Eduarde - pište, co nejdřívěji!

Praha, 10. srpna 1836, Karel Hynek.

Novodobé pověsti a historky : Záznamy, pozorování a příběhy našich současníků:

Tajemství Housky se neustále snaží objasnit různí záhadologové a senzibilové. Internet je plný jejich „poznatků“, pro příklad uvádím některé z nich:

- Pavel Schulhoff z brněnského spiritistického spolku uvádí: "Při komunikaci s druhou stranou bylo prostřednictvím mne, coby média, sděleno, že není vhodné pátrat po podzemních chodbách a že co bylo našemu světu uzavřeno, má tak i zůstat."

- Milan Doležal, autor článku o Housce, který byl uveřejněn v Českolipském deníku (byla to úvaha o tajemných jevech na hradě). Hned na druhý den se do redakce Českolipského deníku dostavil zvláštní člověk, zhruba sedmdesátiletý, vysoký, s velmi bledým obličejem, s propadlými tvářemi a s jasnými modrými očima. Počasí tou dobou bylo letní, velmi teplé, kolem třiceti stupňů. Přesto měl onen muž na hlavě černý klobouk a skrýval tělo pod velmi dlouhým, černým pláštěm. Mluvil spisovnou češtinou, prý „jakoby ze staré školy“. Působil prý velice inteligentně. Redaktora onoho článku o Housce napomínal, že o podzemí hradu by se nemělo mluvit a lidé by se o tyto záležitosti neměli zajímat. On prý ví, o čem mluví a ví, že zveřejnění pravdivých faktů by způsobilo paniku. Ten muž se zajímal, od koho novinář informace do článku získal. Přitom prý nepůsobil nijak výhružně, spíš varoval jako člověk, který ví více, než ostatní. V redakci byl asi půl hodiny, pak odešel, za celou dobu se nepředstavil, ani nepřiblížil přesněji to, před čím varuje.

- Milan Doležal pak navštívil Housku:

„S několika psychotroniky a lidmi, dobře se orientujícími ve vyvolávání stínů ze záhrobí, jsem strávil jednu noc na hradě Houska. Důvodem byla fantastická domněnka, že na hradě je možno navázat kontakt s údajným „druhým světem.“ Podle našeho předběžného zjištění vedou pod celým komplexem hradu chodby... Když večerní hodina pokročila a my se pomalu chystali k přenocování, noční obloha se nečekaně zatáhla, začal foukat prudký vítr a blesky křížovaly oblohu. Pršet však vůbec nezačalo. Přítomní se jednotlivě, se svíčkami v rukách, rozešli po hradě a já se v doprovodu jednoho psychotronika vydal do kaple, kde za

pomoci kyvadélka prováděl měření tajemných sil v prostoru. Po několika hodinách jsme se opět všichni sešli. Dva z členů spiritistů byli právě ve stavu médií, která komunikovala s druhou stranou. Otázky byly směřovány na účel chodeb, jejich délku a na to, kdo a co se tam nachází. Všechny získané odpovědi byly zaznamenány. Proč se v noci ozývalo, že není dobré, ptát se po chodbách? Proč bylo sděleno, že je nebezpečné otevřít to, co má zůstat uzavřeno? Během tohoto měsíce se na hrad vrátíme v doprovodu duchovního člověka z litoměřické diecéze.“

- Na internetu je zaznamenán případ muže, který chtěl na Housce přespát. Bylo to zřejmě ještě v období, kdy byla Houska pro veřejnost uzavřena – tedy před vrácením původním majitelům. První pokus proniknout za bránu Housky byl neúspěšný. Brána byla zavřená, začalo se schylovat k bouři a navíc na muže prý padl zvláštní pocit – obrovský strach, takže od svého úmyslu přespát na Housce upustil. O rok později se pokusil o totéž znovu. Brána byla tentokrát otevřená, ale z ničeho nic se obloha zatáhla těžkými šedivými mraky a začaly ji křižovat blesky, aniž by se dalo do deště. Sotva zmíněný odvážlivec prošel hradní bránou, bezdůvodně se roztrásl po celém těle, začal ho zalévat studený pot a přepadla ho podivná tíseň. Přestože není žádný bázlivec, uposlechl tohoto zvláštního varování a velmi rychle opustil prostor hradu. Odcházel, nad hlavou mu oblohou křižovaly blesky a on měl nepříjemný pocit, jakoby viděl, že ho na strmé cestě mezi stromy sleduje postava v jakési mnišské kápi, která nemá obličej...

Třetí a poslední pokus uskutečnil tento člověk po zveřejnění onoho článku v Českolipském deníku. Zatažená obloha ani pocit tísně ho tentokrát neodradily, takže pronikl až na nádvoří veřejnosti nepřístupného hradu. Co ho zde okamžitě zarazilo, byli dva mrtví dravci – zřejmě poštolky. Práci prý nebyli mrtví dlouho, poněvadž jejich těla byla neporušená. Dalšího ptáka – tentokrát havrana – našel na schodech uvnitř hradu. Pokud jste zvědaví na další děsivé noční zážitky tohoto nezvaného návštěvníka, budete zklamáni. Celou noc prý prospal jako batole a nic zvláštního se mu nepříhodilo....

„Vraťme se však na chvíli k mrtvým ptákům. Kdo nebo co je zabilo, sice nevíme, ale v souvislostech, které jsme naznačili, vyznívá tento nález více než zlověstně. Snad to mělo být varování. Například v oblastech rumunské Transylvánie přežívá zvyk přibíjet části šelem (vlčí či medvědí tlamy nebo tlapy) na vrata jako ochranu před zlem. Možná s tímto

rituálem souvisí i mrtvé poštolky. Má snad někdo mezi obyvateli žijícími v podhradí Housky povědomost o zlu vycházejícím zevnitř hradu a snaží se proti němu bránit vlastními svéráznými prostředky poté, co byl hrad svými strážci nadobro opuštěn?“, píše...

- Housku také navštívil Speleologický klub Kladno:

„Příčinou našeho zájmu se staly pověsti, jež se k tomuto místu vážou. Traduje se o velkém podzemí, o nelidech, o morovém pohřebišti a v některých novinách se vyskytla svědectví o postavách v kápi, bloudících nocí. Petr s Renatou navštívili psychotronika, jenž na mapě hradu přesně určil polohu sklepení a přibližné vedení jakýchsi chodeb. S těmito údaji a na základě dalších materiálů jsme uskutečnili výpravu na dnes opuštěný hrad. Hned po příjezdu na místo nás velmi překvapila zachovalost celého objektu. Hradby a zamčená brána není problémem a dostat se na nádvoří je dílem okamžiku. Další překvapení poskytla odemčená vrata do objektu. I když jsme tu byli kvůli podzemí, nedalo nám abychom si prohlédli celý areál. Objekt je čtvercového půdorysu s malým nádvořím uprostřed. Podle pověsti zde hynou ptáci a skutečně, kašna na nádvoří je jich plná. Dokonce i ve sklepeních je možné najít jejich ostatky. Přízemí objektu je plné menších místností, kterým kontrastuje vstup do zámecké kaple. Dle nákresu právě z kaple má vést jedna z chodeb. I když kaple je zřejmě v nejhrošším stavu s narušenými zdmi, nic se nám nalézt nepodařilo. V přízemí jsme našli celkem tři vstupy do podzemí a nechali si je na konec. První a druhé patro mají velké sály, velmi zachovalé, některé s dřevěnými obklady, okny a funkčními krby. Tato místa jsou zajímavá. Mezi točeným schodištěm a malou kaplí je velmi silná zeď a s námi přítomný psychotronik určil velké dutiny. Z venku viděná okna jsme nebyli schopni uvnitř najít a výška stropů v místnostech neodpovídala výšce změřené venku. Posléze byl objeven prokopaný otvor do prostor mezi stropy a podlahou, vysoký asi 1 m. Tyto dutiny se táhnou celým hradem. Do prvního sklepa jsme vnikli hned u vchodu do hradu. Sklepení je jednoduché dvoupatrové velmi velké. Zdá se být celé vytesané ve skále a my nenašli žádnou skulinku do podzemí. Ani virgule zde nereagovala. Druhý a třetí sklep je provedením a rozměry naprosto stejný. Jedná se o dva tunely, souběžně vedoucí šikmo pod zem ukončené místnostmi. Tato místa jsou s navezenou podlahou a velmi rozpraskanými zdmi. Náš psychotronik se tu cítil špatně a virgule se zjančila. Místnosti mají větrací otvory, vedoucí na nádvoří a po prosvitu baterkou jsou vidět dutiny. Mezi dlažbou nádvoří a stropy sklepů jsou dutiny a to patrné na více místech. Do těchto prostor se nám bez semtexu nepodařilo vniknout. Po klidné noci konstatuji, že bubáci nepřišli.“

- Další zpráva se týká dělníka, který byl zapojen do rekonstrukčních prací, které na Housce probíhaly. Slyšel podivné hlasy, které vycházely z kaple a začal se cítit velice podivně. Když se pokusil rozpoznat, o čem ty hlasy hovoří, zapamatoval si jediné slovo: Bylo to slovo „seraf“. Když nahlédl do kaple, byla prázdná...

- Další z mnoha internetových popisů návštěvnického pobývání na Housce:

„Dne 28. 9. 2005 jsme jeli s rodinou a naším psem Paulym na výlet po Máchově kraji. Jako první jsme navštívili hrad Kokořín a vzhledem k tomu, že můj pes je 12-ti letý „ostřílený mazák“ choval se zde po celou prohlídku klidně. O 2 hodiny později jsme navštívili hrad Houska. Sotva jsme vešli na nádvoří hradu, Pauly se přikrčil a po celou dobu výkladu intenzivně věřil jedním směrem. Protože jsem už o legendě hradu Houska něco četla, tak mě příliš nepřekvapilo, že tím směrem byla právě ona pověstná kaple. Uvnitř kaple se můj pes choval poměrně klidně, jenom se poněkud překvapeně rozhlížel, zřejmě ho uklidňovalo množství lidí okolo a to, že jsou tak klidní. Proto jsem počkala, až z kaple většina lidí odejde. Pauly se chvíli zvědavě díval do schodiště kazatelny (tam, jak je lukostřelec) a potom mě doslova vytáhl ven z kaple, asi tak, jako tahá od veterináře. Venku mu to nedalo, opatrně se připlížil ke zdi kaple a upřeně se zahleděl přímo do zdi, jako by tam něco viděl. Náhle však couvl a odvrátil zrak. Protože se mu „nic nestalo“, znovu se opatrně zadíval do zdi a znovu po chvíli prudce odvrátil pohled. Choval se tak, jako kdyby ve zdi, za zdí nebo někde pod ní byl neznámý živý tvor, se kterým by se sice rád seznámil, ale zároveň nevěděl, co od něj může očekávat. V ostatních místnostech hradu byl potom už klidný, jenom když jsme šli po ochozu, tak se díval a věřil směrem ke kapli.“

- „1.5. jsem se svým přítelem navštívila hrad Houska. Byla jsem tam podruhé v životě (jsem z Jičína) a k surfování po internetu a hledání informací o Housce mě donutilo chování našeho psa... Máme fenu středního kníračce, která je dost divoká a hned tak se něčeho nezalekne. Bereme ji s sebou na všechny naše výlety, takže už pár hradů a zámků prošla. Nicméně včera při prohlídce Housky se začala chovat opravdu divně. V kapli jsme si ani nemohli v klidu poslechnout kastelánův výklad, protože začala dost „zlobit“ a dělat věci, které normálně nedělá. Přítel ji měl na vodítku a ona ho začala vytahovat z kaple ven, stavět se na zadní a dávat na něj přední packy, uši měla sklopené dozadu.

Vyskakovala a byla opravdu hodně neklidná. Když se přítel obětoval a šel s ní na nádvoří, začala se cpát zpátky dovnitř a stejně jako předtím jeho, začala „vystrkovat“ ven mě. Bylo to docela divadlo i pro ostatní členy prohlídky. Začala dokonce kňučet, což se opravdu nestává. Nakonec jsme oba stáli na nádvoří a poslouchali z dálky. Neklidná byla po celou dobu prohlídky a dokonce chtěla překousat vodítko (asi aby mohla utéct), ale po celou dobu nám zároveň dávala najevo, že nás v tom nechce nechat :-) Když jsem po opuštění kaple panu kastelánovi řekli o podivném chování psa (vlastně si ho nešlo nevšimnout...), pověděl, že se asi jen bojí množství lidí (to asi nemá zkušenost s knírači :-)

Když ovšem na konci prohlídky viděl, jak s námi pes neustále „bojuje“ - na horním ochozu už začala výhružně vrčēt, když jí přítel chtěl sebrat z tlamy vodítko, které se snažila usilovně překousnout - a když viděl, jak peláší ze schodů ze druhého patra na nádvoří a pryč... tak sám poznamenal (a už ne tak s takovou jistotou v hlase) „No, ty jsi asi opravdu strašpytel..“ Ale to ona NENÍ ! Z výkladu pana kastelána jsme neměli skoro nic, naše Bobina nás zaměstnala dokonale. Nicméně atmosféra v kapli je opravdu zajímavá. Až si ji budeme chtít příště v klidu vychutnat, půjdeme dovnitř bez psa :-)

- Další příběh se Housky týká jakoby okrajově, vlastně přímo do ní pisatel nikdy nedorazil, ale příběh je zajímavý: Kdykoli si naplánoval, že vyrazí na výlet na housku, něco mu do toho přišlo. Tento muž tvrdí, že když jedete na Housku jen tak, nic nečekáte, na nic zvláštního se nepřipravujete, pak tam dorazíte bez problémů. Jednou v únoru se na Housku vypravil se svou přítelkyní. Už na mladoboleslavské dálnici zůstali stát v koloně, protože na dálnici byla nehoda, úsek cesty, který se normálně projede za deset minut jeli hodinu. Ten den byl mrazivý, s čistým jasným nebem. Přesto začalo pod Houskou neočekávaně sněžit tak hustě, že auta zajížděla ke krajnicím, značky najednou nebyly vidět, muž se nedokázal k Housce dostat, bloudil kolem dokola a nakonec se vrátil, po cestě viděli na cestě další dvě nehody a večer ztratil veškeré své doklady. Někdy v dubnu se vypravil, i s přítelkyní, na Housku zase. Dorazili v pořádku, zaparkovali na parkovišti a šli pěšky dál, vrata byla zavřena, žádné zvláštní pocity neměli, fotografovali, přítelkyně hledala kamínky a pár si jich vzala s sebou domů. Druhý den odpoledne vyjízďel muž z domu a dal přednost vyjízďejícímu autu, o chvíli později se ozvala hrozná rána a zezadu to do jeho auta někdo nabořil. Muž s přítelkyní po tomto zážitku fotky z Housky vymazali, kamínky vyhodili a od té doby mají prý klid. Muž už prý netouží poznávat věci, na které není připraven.

- Jiří Liška z Mělnického spolku Mysterium se také chystal na hradě přespat, když na nádvoří hradu prý potkal místního myslivce, který mu řekl, že by na hradě nikdy nespal. J. L. se s ním dal do řeči a vyslechl příhodu o myslivcově setkání se skupinou mužů v černých kápích v místních lesích. Poté co s nimi myslivec chtěl promluvit, upadl prý do bezvědomí a probudil se až několik hodin potom, prý z něj pak crčel pot.

- Další z pozoruhodných teorií, uveřejněných na internetu, z hlavy pana Jiřího Lapáčka:

„Co když „peklo“ pod Houskou a senzibily detekované podzemní prostory skrývají dosud funkční raketovou základnu? Vžijme se do pocitů středověkého člověka, který se nějakou náhodou, třeba puklinou ve skalách, dostal do řídicího centra takové podzemní základny a stal se náhodným svědkem zkoušek raketového motoru? Panely s barevnými světly, plameny z trysek, tělesa nádrží připomínající kotle, technici v ochranných oblecích - na hlavě skafandru výčnělky antén, za sebou hadice s přívodem vzduchu.. Dokonalá iluze pekla a čertů.

Jakou úlohu v tom hraje Muž v černém? Před časem prošel kiny film Man in Black, Muž v černém (MIB) a jistě znáte stejnojmennou písničku. V literatuře lze nalézt spoustu zmínek o tom, jak k lidem, kteří chtějí zveřejnit své poznatky a teorie o kontaktu s mimozemšťany, přicházejí tajemní muži a zakazují jim pokračovat. Mnohdy dokonce vyhrožují přímým násilím či únosem. Jedno mají tito muži společné. Jsou celí v černém, tvář skrývají pod černým kloboukem.

Kontakt s tajemnou planetou Nibiru, odkud mají naši předchůdci přicházet, má nastat po osmadvaceti tisících letech oběhu snad právě letos (psáno 2012). Co když je třeba aktivovat komunikační prostředky, které ty byly zanechány od poslední návštěvy a střeženy právě těmi Muži v černém?

Poloha hradu Houska by pro takovou základnu nebyla nejhorší. Leží na kopci, ale ne zase úplně, je de facto chráněna jeho vrcholem a ostatními vyvýšeninami v okolí. Nehrozí nebezpečí ohrožení povodněmi, neupoutává zbytečně pozornost zvědavců. A co takhle nedaleký Bezděz jako letové řídicí středisko? Nejvyšší bod v širém okolí s dokonalým přehledem o všem, co se děje v okruhu několika kilometrů...

Dopisuji poslední řádky a čekám, kdy se za prosklenými dveřmi mé kanceláře objeví temná silueta s kloboukem a ozve se rázné zabušení...“

- Zdeňka Vrzalová (redaktorka TV Prima) přespala prý na Housce několikrát. Přespávala se skupinou přátel v loveckém salónku a nakreslili dle magických pravidel svěcenou křídou kolem sebe magický kruh. V noci slyšeli zvuky a rány a slyšeli, jak cosi neviditelného kolem nich obchází. Neodvážili se ale opustit magický kruh. Ráno k nim místní psi chovali averzi, přestože předchozího večera se k nim lísali. Výprava prý měla pocit, jako by nasákla jakýmsi „zlem“.,

- Reportér TV Prima tuto akci zopakoval (se Zdeňkou Vrzalovou a s kamerou). Opět je v noci probudili temné zvuky. Ozývaly se takovým způsobem, jako by se k nim někdo - něco blížil/o. Mezi čtvrtou a pátou hodinou ranní zahlédl stín muže v klobouku, ale než na něj reportér zaměřil kameru, stín se „vsákl“ do zdi. Zanedlouho se venku zuřivě rozštěkali psi, štěkali po celou další hodinu.

K O N E C

P o u ž i t á l i t e r a t u r a :

Toulavá kamera 13 (Iveta Toušlová, Marek Podhorský, Josef Maršál, 2011, vydalo: Freitag a Berndt, Praha)

Kastelán o Housce (Miroslav Konopásek, 2008, Nakladatelství VEGA-L)

Tajemná tvář – Záhady a tajemství v životě a díle Karla Hynka Máchy 1810-1836
(Aleš Česal, 2011, vydalo nakladatelství Levné knihy, a.s.)

Máchův kraj Kokořínsko (Jiřina Doležalová, Karel Uzel, 2007, vydalo nakladatelství Regia v roce 2007)

Pověsti z Kokořínska a Mšenska (jiří Zubík, Josef Houžva – vycházelo na pokračování jako příloha nějakých novin, bohužel se mi nepodařilo dohledat jakých a kdy, našel jsem v antikvariátu již hotový svazek)

Z bezděžských lesů (I a II) (Karel Sellner, 1995, vydáno nákladem vlastním, vyrobila tiskárna Čistá u Mladé Boleslavi, redaktor Jaroslav Diblík)

25 pověstí ze Mšenska a okolí (Miroslav S.Podolecký, 1683, z nikdy nevydané knihy, pouze strojopis, získaný přímo od autora)

Internetové zdroje:

<http://www.ludmilka.estranky.cz/clanky/utajene-dejiny-tisice-let/legendy-prinaseji-informace.html>

<http://www.tajemnamista.cz/magazin/51-hrad-houska-brana-do-pekla-nebo-nacisticka-svatyne>

<http://www.mistapametinaroda.cz/?id=68>

<http://cody.eldar.cz/clanky/index.htm>

<http://www.lideazeme.cz/clanek/noc-na-hrade-houska>

<http://www.novinky.cz/cestovani/300975-houska-hrad-kde-se-nachazi-prurva-do-pekla.html>

<http://katus06.blog.cz/1401/ukryva-podzemi-hradu-houska-vstup-do-pekla-druha-cast>

